

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobců a) Ing. E.K.**, bytem ..., **b) MUDr. J.K.**, bytem ..., obou zastoupených JUDr. Petrem Macákem, advokátem, se sídlem Kolínská 1686/13, Praha 3 - Vinohrady, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti **osob zúčastněných na řízení 1. Ing. P.R.**, bytem ..., adresou pro doručování ..., **2. Mgr. M.R.**, bytem ..., **3. E.B.**, bytem..., **4. Mgr. M.P.**, bytem ..., **5. Mgr. T.P.**, bytem ..., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2016, č.j. DSH/11529/15, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2016, č.j. DSH/1070/16,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2016, č.j. DSH/11529/15, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2016, č.j. DSH/1070/16, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 25.094 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců JUDr. Petra Macáka, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.01.2016, č.j. DSH/11529/15, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2016, č.j. DSH/1070/16, (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto mimo jiné odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Tachov (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 24.7.2015, č.j. 7776/2012-ODSH-82 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobcům, jakožto vlastníkům nepovolené pevné překážky, nařízeno ve stanovené lhůtě odstranit z pozemku ve zjednodušené evidenci PK č. 249/27 v k.ú. Starý Spálenec, na němž se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, nepovolenou pevnou překážku – 2 kovové tyče v červenobílém pruhovaném provedení umístěné v pravé polovině komunikace ve směru od místní komunikace MK č. 5b.

II. Žaloba

Žalobci žalobu odůvodnili tím, že prvoinstanční orgán vydal ve věci již čtyři rozhodnutí - dne 6.6.2013, dne 2.5.2014, dne 11.11.2014 a dne 24.7.2015 – pokaždé žalobcům nařídil odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace (dále jen „*VPÚK*“), přičemž první tři rozhodnutí prvoinstančního orgánu byla na základě odvolání žalobců zrušena rozhodnutími žalovaného ze dne 30.9.2013, ze dne 10.7.2014 a ze dne 26.2.2015. Ve věci v zásadě nebyla sporná existence VPÚK na pozemku PK č. 249/27, k.ú. Starý Spálenec, sporná byla přesná poloha a šířka této VPÚK a přesné umístění předmětných kovových tyčí. Podle názoru žalobců bylo přesné umístění VPÚK a 2 kovových tyčí po pravé straně ve směru od místní komunikace MK č. 5b v terénu prokázáno návrhem geometrického plánu č. 151-/2014 ze dne 18.8.2014, ve kterém jsou červeně vyznačeny hranice zpevněné plochy – tělesa VPÚK. Svědek Ing. J. na žádost žalobců vyměřil viditelný okraj zpevněné plochy na jejich pozemku PK č. 249/27, k.ú. Starý Spálenec, přičemž 2 kovové tyče, jejichž odstranění prvoinstanční orgán žalobcům nařídil, byly umístěny na okraji zpevněné plochy. Z těchto důkazů je zřejmé, že tyče nebyly umístěny v tělese komunikace. Tato skutečnost dále jednoznačně plyne i z žalobci pořízené fotodokumentace a byla patrná i na všech místních šetřeních ve věci, což kromě žalobců potvrdila i osoba zúčastněná na řízení E.B.. Dle opačného názoru prvoinstančního orgánu se 2 kovové tyče, umístěné po pravé straně ve směru od místní komunikace MK č. 5b, nacházely v tělese VPÚK, což má plynout z fotodokumentace z místních šetření a z měření provedeného prvoinstančním orgánem, tedy z důkazu, který žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 26.2.2015 označil jako neplnohodnotný s doporučením, aby prvoinstanční orgán nechal zaměřit a vytyčit přesný průběh VPÚK. Přestože se prvoinstanční orgán neřídil pokyny žalovaného a dokazování o zaměření a vytyčení přesného průběhu VPÚK nedoplnil, žalovaný rozhodnutí prvoinstančního orgánu napadeným rozhodnutím potvrdil, přičemž jej odůvodnil tím, že: a) dle projektové dokumentace a dle kolaudačního rozhodnutí má být VPÚK široká 3,5 m; b) tyče jsou od sebe umístěny 2,62 m a 2,72 m; c) část VPÚK, která leží za tyčemi, se nevyužívá, tudíž postupem času došlo ke změnám v terénu a zpevněný povrch pod nánosem kamení, listí atd. a pod prorůstající vegetací není pouhým okem viditelná; d) bylo shledáno, že se na VPÚK nachází nepovolená překážka, která musí být neprodleně odstraněna.

K obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci uvedli, že podle projektové dokumentace (konkrétně její přílohy E.1 Technická zpráva) měla být přístupová komunikace široká 3,5 m. Žalobci v řízení opakovaně upozorňovali na to, že údaje z projektové dokumentace neodpovídají skutečnosti, VPÚK po celé své délce vedoucí přes pozemek PK č. 249/27 fakticky nemá a nikdy neměla šířku 3,5 m, ale jen cca 2,5 m. Tuto skutečnost potvrdila i osoba zúčastněná na řízení E.B. S těmito tvrzeními žalobců a E.B. se žalovaný nijak nevypořádal. Zaměření a vytyčení přesného průběhu VPÚK žalovaný neprovedl. Z kolaudačního rozhodnutí žádná konkrétní šíře VPÚK nevyplývá, odůvodnění napadeného rozhodnutí je v přímém rozporu s označeným důkazem. Měření provedené prvoinstančním orgánem žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 26.2.2015 označil jako neplnohodnotný důkaz a doporučil prvoinstančnímu orgánu, aby nechal zaměřit a vytyčit přesný průběh VPÚK. Aniž by žalovaný jakkoli odůvodnil radikální změnu svého stanoviska, napadené rozhodnutí opřel o původní měření provedené prvoinstančním orgánem. Závěry žalovaného o tom, že v důsledku umístění tyčí se část VPÚK nevyužívá, takže došlo k podstatným změnám v terénu, k jeho zarůstání a s tím spojenému zužování průjezdního úseku VPÚK, nemají oporu v provedeném dokazování. Jedná se o ničím nepodložené úvahy žalovaného. Je nesmysl, aby od roku 2012 došlo prorůstáním vegetace a padáním listů k zúžení VPÚK o celý 1 m její šíře. Žalobcům nezbyvá zopakovat, že VPÚK nikdy nebyla a není široká 3,5 m. Vzhledem k tomu, že žalovaný (aniž by to však v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl) neakceptoval umístění VPÚK dle žalobci předloženého návrhu geometrického plánu č. 151-/2014 ze dne 18.8.2014 a ani sám nenechal provést zaměření a vytyčení přesného průběhu VPÚK, nebylo ve věci postaveno najisto, kde přesně na pozemku PK č. 249/27 se VPÚK nachází. Závěr žalovaného o tom, že se na VPÚK nachází nepovolená překážka, která musí být neprodleně odstraněna, tak nemá podporu v provedeném dokazování. Při posuzování umístění komunikace v terénu je rozhodující skutečný stav, ze kterého měl žalovaný vycházet, měl při tom sám nechat VPÚK zaměřit odborníkem, jestliže se neztotožnil se zaměřením skutečného stavu provedeným v návrhu geometrického plánu č. 151-/2014 ze dne 18.8.2014.

Žalobci uzavřeli, že napadené rozhodnutí, v jehož důsledku došlo ke zkrácení jejich práv, je nezákonné, neboť žalovaný: - nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tím porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“); - postupoval v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, tím porušil § 50 odst. 4 správního řádu; - své rozhodnutí neodůvodnil v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný náležitě neposoudil, zda je dána právní a faktická existence účelové komunikace přesně v místech, kde se tyče nacházejí. Uložit povinnost podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o pozemních komunikacích*“), spočívající v odstranění pevné překážky lze jen v případě, že se na předmětném pozemku nachází veřejně přístupná pozemní komunikace. Žádná z předmětných 4 kovových tyčí nebyla umístěna na pozemní komunikaci, a proto nebylo možné žalobcům takovou povinnost uložit.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve věci v zásadě nebyla sporná existence VPÚK na pozemku PK č. 249/27, v k.ú. Starý Spálenec, sporná byla přesná poloha a šíře této VPÚK a přesné umístění předmětných kovových tyčí. Existenci VPÚK na pozemku PK č. 249/27, v k.ú. Starý Spálenec žádný z účastníků řízení nerozporuje. Ani vlastníci pozemků, na nichž se VPÚK nachází. Žalobci ve své žalobě tvrdí skutečnost, že všechny 4 kovové tyče se nacházejí na pozemku p.č. 249/27, k.ú. Starý Spálenec mimo těleso VPÚK. Dle zjištění prvoinstančního orgánu jsou kovové tyče od sebe umístěny 2,62 a 2,72 m. Dle projektové dokumentace je pozemní komunikace široká 3,5 m, tudíž je zřejmé, že minimálně 2 ks kovových tyčí se na VPÚK nacházejí. Levou část komunikace od napojení od místní komunikace nikdo z účastníků řízení nerozporuje, sporná je hranice na pravé straně. Dle žalobců bylo přesné umístění VPÚK a 2 kovových tyčí po pravé straně ve směru od místní komunikace MK č. 5b v terénu prokázáno návrhem geometrického plánu č. 151-/2014 ze dne 18.8.2014, ve kterém jsou červeně vyznačeny hranice zpevněné plochy - tělesa VPÚK. Svědek Ing. J. na žádost žalobců vyměřil viditelný okraj zpevněné plochy na jejich pozemku PK č. 249/27, v k.ú. Starý Spálenec, přičemž 2 kovové tyče, jejichž odstranění prvoinstanční orgán žalobcům nařídil, byly umístěny na okraji zpevněné plochy. Z těchto důkazů je dle žalobců zřejmé, že tyče nebyly umístěny v tělese komunikace. Žalovaný musí k danému tvrzení uvést, že má opačný názor na věc a ztotožnil se s názorem prvoinstančního orgánu. Svědek žalobců zaměřil pouze viditelný okraj hranice pozemní komunikace. Již z dokumentů a ústního jednání vyplynulo, že jak starosta obce Česká Kubice, tak Městský úřad Tachov se snažili v minulosti apelovat na úpravu zeleně prorůstající do komunikace právě z pravé strany ve směru od místní komunikace. Na tyto výzvy reagovala i účastnice řízení pí. B. s tím, že do zeleně zasahovat nebude. V řízení o odstranění pevné překážky by se měl řešit stav zeleně a pozemní komunikace v době podání žádosti o odstranění pevné překážky. Z důvodu, že řízení se vede již několik let, tak vegetace (jak tráva, popínavé rostliny, tak keře a stromy) prorůstají směrem do komunikace. Z důvodu, že jsou na pozemní komunikaci umístěny kovové tyče a nemůže se projíždět po komunikaci v původní šířce, tak část nepoužívané komunikace zarostla. Žalobci tvrdí, že komunikace nikdy nebyla široká 3,5 m. Tato šíře však vyplývá z projektové dokumentace, na základě které bylo vydáno stavební povolení a stavba byla zkolaudována. Při kolaudačním řízení probíhá kontrola, zda stavba byla zhotovena dle stavebního povolení a platné projektové dokumentace. Pokud by došlo ke změně od stavebního povolení, musela by tato skutečnost být uvedena v kolaudačním rozhodnutí. Žalovaný měl ke svému rozhodnutí podklad v těchto dokumentech. Zato žalobci nemají své tvrzení, že komunikace byla vystavěna v jiné šíři, než uvádí projektová dokumentace, ničím podložené. Důležitá je i skutečnost, že komunikace i dle projektové dokumentace byla vedena hned vedle pozemku žalobců, což lze brát jako styčný bod. Levý okraj pozemní komunikace ve směru od MK nikdo nerozporoval. Tudíž od tohoto okraje by komunikace měla být vedena v šíři 3,5 m. Tyče umístěné na pravé straně ve směru od MK jsou však od těch na levé straně umístěny ve vzdálenosti 2,62 a 2,72 m. Tudíž v tělese pozemní komunikace. Ani vlastník VPÚK nesmí k úpravě veřejného přístupu zvolit svémocný postup, vždy k této regulaci veřejného přístupu musí být k dispozici povolení silničního správního úřadu. Úpravu nebo omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci může silniční správní úřad povolit jen na základě žádosti vlastníka účelové komunikace. Vlastník účelové komunikace musí k žádosti doložit, že úprava či omezení veřejného přístupu je nezbytně nutná k ochraně jeho oprávněných zájmů. Jednou z možností jak omezit obecné užívání je umístění pevné překážky. Není-li k umístění

pevné překážky vydáno povolení silničního správního orgánu dle § 29 zákona o pozemních komunikacích, jedná se o protiprávní činnost a osoba, která na účelovou komunikaci takovou pevnou překážku umístí, ji musí neprodleně odstranit. Tyče jsou umístěny na daném pozemku již od roku 2012 a od té doby došlo k podstatným změnám (prorůstání vegetace, padání listů, nepoužívání (přejíždění) terénu za osazenými tyčemi,...). Prvoinstanční orgán musí posuzovat stav komunikace v té době, kdy tam byly 4 ks kovových tyčí umístěny a nikoliv současný stav (viditelný zpevněný povrch účelové komunikace), když se po okraji účelové komunikace v současnosti nemůže jezdit. Tudíž dochází postupem času ke změnám v terénu, k jeho zarůstání a s tím spojenému zužování průjezdního úseku účelové komunikace. Závěrem žalovaný uvedl, že trvá na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu správními předpisy, a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Replika žalobců

Žalobci ve své replice k vyjádření žalovaného uvedli, že se s žalovaným shodují v tom, že ve věci není sporná existence VPÚK na pozemku PK č. 249/27, k.ú. Starý Spálenec, ale její přesná poloha a šíře a přesné umístění předmětných kovových tyčí. V projektové dokumentaci (část E.1 Technická zpráva) je o VPÚK uvedeno: „*Komunikace bude široká 3,5 m, o příčném spádu 2,5%. Složení příčného řezu: zakalený štěrk 100 mm, štěrk 250 mm, štěrkopísek 150 mm. V místě hranice pozemku bude osazena jednoduchá ocelová záhora, uzamykatelná. Přesné umístění viz situace.*“ V části projektové dokumentace E.3 Situace je zakresleno a okótováno přesné umístění anténního stožáru, přičemž 3,5 m šíře komunikace je uvedena pouze mezi obdélníkovou zpevněnou plochou (v situaci jde o 7 mm) a vyznačenou ocelovou záhorou (v situaci jde o 10 mm). Dále – směrem k místní komunikaci včetně části vedoucí přes pozemek žalobců PK č. 249/27 – komunikace není vůbec okótována, ale je zřejmé, že je užší než v části před ocelovou záhorou (v situaci jde o 5 mm). Tvzení žalovaného o tom, že dle projektové dokumentace je pozemní komunikace široká 3,5 m tak neodpovídá skutečnosti. Není pravdivé ani tvrzení žalovaného, že „*levou část komunikace od napojení od místní komunikace nikdo z účastníků řízení nerozporuje, sporná je hranice na pravé straně*“. Sporné bylo umístění celé VPÚK – obou jejích okrajů – na pozemku žalobců PK č. 249/27. Umístění VPÚK žalobci prokazovali návrhem geometrického plánu č. 151-/2014 ze dne 18.8.2014, ve kterém jsou červeně vyznačeny hranice zpevněné plochy - tělesa VPÚK. Měření provedené svědkem Ing. J. je jediným odborným zaměřením VPÚK. Žalovaný zpochybňuje návrh geometrického plánu č. 151-/2014 ze dne 18.8.2014 s tím, že svědek Ing. J. měřil jen viditelný okraj VPÚK, a poukazuje na výzvy obce Česká Kubice a Městského úřadu Tachov na úpravu zeleně prorůstající do VPÚK. Jak již žalobci uvedli v žalobě, vegetace rozhodně nemohla v rozhodném období od umístění předmětných tyčí (cca 4 roky) způsobit zúžení šíře VPÚK o více než metr. Zaměření a vytyčení přesného průběhu VPÚK nebylo provedeno ani při stavbě anténního stožáru, ani následně ve věci žalovaným. Geometrický plán se zaměřením VPÚK neexistuje, nebyl předložen ke kolaudaci a nebyl vyhotoven ani následně. Jediným zaměřením skutečného umístění VPÚK na pozemku žalobců PK č. 249/27 je shora uvedený návrh geometrického plánu č. 151-/2014 ze dne 18.8.2014. Žalovaný dále poukazuje na to, že „*komunikace dle projektové dokumentace byla vedena hned vedle pozemku žalobců, což lze brát za styčný bod*“. Toto tvrzení není pravdivé a žalobci proti němu protestují – VPÚK vede přes pozemek žalobců PK č. 249/27, nikoliv

podél jeho hranice a nevede ani podél hranice jiného pozemku žalobců. V době výstavby anténního stožáru pozemek žalobců PK č. 249/27 v současné výměře neexistoval. Ani v roce 2002 při rozdělení původního pozemku PK č. 249/26 geometrickým plánem pro rozdělení pozemku č. 81,214-239/002 nedošlo k zaměření skutečného stavu komunikace. Ke kolaudačnímu řízení nebylo předloženo skutečné zaměření přístupové a obslužné komunikace – viz seznam příloh žádosti Radiomobil a.s. na vydání kolaudačního rozhodnutí stavby ze dne 14.7.1998. Přes podmínku ad. 13 stavebního povolení ze dne 12.5.1997, č.j.VÝST.-3817/97/Sz., ke kolaudaci nebyl předložen geometrický plán ani doklady o výsledcích předepsaných zkoušek (zkouška únosnosti zhutněné vrstvy - zátěžová zkouška komunikace), které by se týkaly komunikace. Z kolaudačního rozhodnutí ze dne 3.8.1998, č.j. VÝST.-7339/98/Sz., naopak plyne, že při provádění stavby došlo ke změnám oproti projektové dokumentaci, tyto změny však nejsou konkretizovány. To, že VPÚK nebyla v době umístění tyčí ani dříve široká 3,5 m, vyplývá rovněž ze žalobci pořízené fotodokumentace a z místních šetření ve věci, což kromě žalobců potvrdila i osoba zúčastněná na řízení E.B. Tyto důkazy žalovaný zcela pomíjí. VPÚK byla vybudována jako přístupová či obslužná komunikace pro obsluhu anténního stožáru. Faktické dodržení parametru šíře 3,5 m komunikace při stavbě anténního stožáru nebylo prokázáno. Navržené složení příčného řezu komunikace odpovídá náhodnému vjezdu vozidel údržby anténního stožáru, nikoliv pravidelnému zatížení VPÚK provozem motorových vozidel a vjezdem těžké techniky, přičemž vjezdu bránila uzamykatelná ocelová závora, která je v projektové dokumentaci zmíněna a vyznačena. Nelze vycházet z toho, že VPÚK je široká 3,5 m, když tomu tak ve skutečnosti není a nikdy nebylo, jenom proto, že dle technické zprávy projektové dokumentace se s uvedenou šířkou komunikace počítalo. Jediným dokladem o skutečné šíři VPÚK by byl geometrický plán skutečného stavu, který neexistuje. Žalobci jsou přesvědčeni, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno jejich vlastnické právo, chráněné Listinou základních práv a svobod, které žalovaný bezostyšně porušil potvrzením rozhodnutí, které vlastnické právo žalobců nepřípustně omezuje. Žalobci v celém rozsahu trvají na žalobě.

V.

Sdělení žalobců ze dne 5.12.2016

Podáním ze dne 5.12.2016 žalobci soudu sdělili, že v důsledku provedené digitalizace má původní pozemek PK 249/27 v obnoveném katastrálním operátu č. parc. 249/51, jeho výměra 2.474 m² se nezměnila.

VI.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobci i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník, popřípadě správce dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.11.2007, č.j. 6 Ans 2/2007-128 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že „*přestože zákon o pozemních komunikacích definuje pevné překážky v ust. § 29 odst. 1 pouze ve vztahu k dálnicím, silnicím a místním komunikacím, má tato úprava podle názoru Nejvyššího správního soudu širší platnost a lze proto v mezích ust. § 29 odst. 3 cit. zákona nařídít odstranění rovněž takových překážek, které byly neoprávněně umístěny na veřejně přístupné účelové komunikaci. Tomuto výkladu nasvědčuje i pojetí přestupku a jiného správního deliktu dle ust. § 42a odst. 1 písm. l) a § 42b odst. 1 písm. l) zákona o pozemních komunikacích, které rovněž nerozlišují kategorii pozemní komunikace, nýbrž postihují obecně neoprávněně umístění pevné překážky na pozemní komunikaci či její neodstranění ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem*“.

V dané věci byla mezi účastníky řízení sporná „*přesná poloha a šířka veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku PK č. 249/27 v katastrálním území Starý Spálenec*“, resp. zda se „*2 kovové tyče v černobílém pružovaném provedení*“ nacházejí na této komunikaci.

V ustanovení § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, je uvedeno, že na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku. Jak již bylo uvedeno shora, toto ustanovení je analogicky aplikovatelné na veřejně přístupné účelové komunikace.

K tomu, aby se jednalo o pevnou překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci, je nezbytné, aby byla umístěna na „*vozovce*“, „*dopravním ostrůvku*“ nebo „*krajnici*“.

Povinností žalovaného tudíž bylo prokázat, že „*2 kovové tyče v černobílém pružovaném provedení*“ se nacházejí na „*vozovce*“, „*dopravním ostrůvku*“ nebo „*krajnici*“ předmětné veřejně přístupné komunikace.

K tomu, aby tak žalovaný mohl učinit, bylo nezbytné, aby nejprve provedl výklad neurčitých právních pojmů „*vozovka*“, „*dopravní ostrůvek*“ nebo „*krajnice*“, resp. alespoň toho z nich, o němž měl za to, že se na nich nacházejí pevné překážky. A to ve vztahu ke konkrétním okolnostem „*veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku PK č. 249/27 v katastrálním území Starý Spálenec*“. Tedy jakou část veřejně přístupné účelové komunikace je nutné a proč v místě umístění „*2 kovových tyčí v černobílém pružovaném provedení*“ považovat za „*vozovku*“, „*dopravní ostrůvek*“ nebo „*krajnici*“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.2.2008, č.j. 7 As 13/2007 – 56, uvedl, že „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, bývá podmíněn úrovní poznání v technických vědách i časem a místem aplikace normy. Zákonodárce použitím neurčitého č. j. 7 As 13/2007 - 58 právního pojmu vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situaci lze podřadit pod daný neurčitý pojem. Někde jí napomáhá, snaží se uvést co nejvíce charakteristických znaků věci nebo jevů, které má neurčitý právní pojem zahrnovat, někdy také ukládá, aby byl pojem zpřesněn veřejnou správou v prováděcích předpisech (viz Hendrych D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5., rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 82). Neurčité právní pojmy ve správních právu se používají v situacích, kdy norma správního práva používá výraz, který blíže obsahově nevymezuje a který není blíže obsahově vymezen ani jinými právními normami. Jejich používání je často spojováno se správním uvážením, od něhož se však svou podstatou a posláním liší. Neurčitým právním pojmem je např. pojem veřejný zájem, veřejný pořádek, občanské soužití, pohoda bydlení apod., jejichž obsah musí případ od případu posuzovat správní orgán, a na základě všestranného posouzení dané situace rozhodnout, zda je v daném případě jeho obsah naplněn či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že v souvislosti s předmětným skutkovým stavem je obsah daného neurčitého právního pojmu naplněn, musí dále postupovat způsobem, který pro takovou situaci předpokládá daná norma správního práva. (Pomahač R., Průcha P. Lexikon - správní právo. 1. vydání, Ostrava: Sagit, 2002, str. 254)“.

V tomtéž rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62)“.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný výklad žádného z neurčitých právních pojmů neprovedl. Z tohoto důvodu zde chybějí úvahy, jejichž zákonnost by mohl soud podrobit soudnímu přezkumu.

Toto procesní pochybení žalovaného ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích lze postupovat pouze tehdy, pokud je prokázáno, že se pevná překážka nachází na „vozovce“, „dopravním ostrůvku“ nebo „krajnici“ veřejně přístupné komunikaci. Nebylo-li něco takového odůvodněno a prokázáno, nemohlo být žalobcům uloženo odstranění „2 kovových tyčí v černobilém pruhovaném provedení“.

B.

Nad rámec shora uvedeného je nutné uvést, že oporu výroku napadeného rozhodnutí neskýtají ani skutková zjištění správních orgánů.

K učinění skutkových zjištění na místě samém slouží institut ohledání podle § 54 správního řádu. V souladu s ustanovením 18 odst. 1 správního řádu je nezbytné o ohledání sepsat protokol s náležitostmi uvedenými v ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu. Protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla (§ 18 odst. 2 věta první správního řádu).

Povinností správních orgánů tak bylo při ohledání na místě samém v místě umístění „2 kovových tyčí v černobílém pruhovaném provedení“ přesně vymezit „vozovku“, „dopravní ostrůvek“ nebo „krajnici“ veřejně přístupné komunikace. Teprve poté, kdy by se v takto vymezeném prostoru nacházely „2 kovové tyče v černobílém pruhovaném provedení“, bylo možné dospět k závěru, že se jedná o pevné překážky, jejichž odstranění je nezbytné v souladu s ustanovením § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nařídit.

Pokud by měly správní orgány za to, že pro posouzení, kde se v předmětném místě nachází „vozovka“, „dopravní ostrůvek“ nebo „krajnice“ veřejně přístupné komunikace je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, bylo jejich povinností postupovat podle § 56 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.

Správní orgány však tímto způsobem nepostupovaly, čímž se dopustily závažného procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V důsledku tohoto procesního pochybení chybějící skutková zjištění správních orgánů neskýtají oporu výroku správních rozhodnutí. Nebylo-li přesně vymezeno, kde se v předmětném místě nachází „vozovka“, „dopravní ostrůvek“ nebo „krajnice“ veřejně přístupné komunikace, nebylo možné dospět k závěru, že „2 kovové tyče v černobílém pruhovaném provedení“ jsou pevnou překážkou.

Jak vyplývá z odůvodnění předchozího zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2015, č.j. DSH/48/15, byl si těchto skutečností vědom i žalovaný, když v odůvodnění tohoto rozhodnutí například uvedl: „*Odvolací orgán je dále toho názoru, že prvoinstanční orgán dostatečně neposoudil a důkazně nepodložil přesné umístění účelové komunikace v terénu a její parametry. Této otázky by se měl prvoinstanční orgán v novém řízení více věnovat. Ke správnému posouzení věci je nutné přesné vyznačení kudy účelová komunikace vede (např. dle geometrického plánu, který by měl být součástí (podkladem) ke stavebnímu řízení „Anténní stožár, komunikace, el. přípojka“ nebo dle projektové dokumentace, která byla podkladem jak pro stavební tak i pro kolaudační řízení rozhodnutí). Odvolací orgán musí konstatovat, že měření, které proběhlo na místě samém není plnohodnotným důkazem, který by měl povahu řádného důkazního prostředku, a že toto měření nelze použít jako jeden*

z podkladů rozhodnutí. Jinou situací by bylo, kdyby prvoinstanční orgán nechal zaměřit a vytyčit přesný průběh účelové komunikace. Na základě tohoto zaměření by pak bylo zřejmé, kde přesně účelová komunikace vede, její šířka a přesná poloha pevné překážky v komunikaci. Vyřešení těchto skutečností je nezbytné pro to, aby ve věci mohlo být rozhodnuto, tj. vyhovět či nevyhovět žádosti o odstranění pevné překážky“.

Přes tyto závěry nebylo provedeno ohledání popřípadě ani zadáno zpracování znaleckého posudku ve smyslu shora uvedených závěrů soudu.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 uvedl: „*V místě umístění 4 ks kovových tyčí je viditelné zúžení komunikace. Na základě této skutečnosti a na základě projektové dokumentace, na základě které byla vystavěna a zkolaudována pozemní komunikace o šířce 3,5 m, prvoinstanční orgán došel k závěru, že 2 ks kovových tyčí, ležící na pravé straně, ve směru od napojení na místní komunikaci, se v tělese pozemní komunikace nacházejí“.*

Žalovaný se tak při svých závěrech opíral o zjištění, že „*v místě umístění 4 ks kovových tyčí je viditelné zúžení komunikace“* a skutečnost, že „*na základě projektové dokumentace byla vystavěna a zkolaudována pozemní komunikace o šířce 3,5 m“*.

Žádná z těchto skutečností však není způsobilá nahradit ohledání popřípadě zadání zpracování znaleckého posudku ve smyslu shora uvedených závěrů soudu.

V části projektové dokumentace, bodu E. 1 E 1.0 Popis území, která byla ve fotokopii součástí spisového materiálu, vyplývá, že „*komunikace bude široká 3,5 m, o příčném spádu 2,5%. Složení příčného řezu: - zakalený štěrk 100 mm – štěrk 250 mm – štěrkopísem 150 mm“*. Z listiny označené slovy „*Situace 1:500“* pak vyplývá, že komunikace je kotována od zpevněné plochy k ocelové závoři údajem „*3,5“*. Dále se zákres zužuje v některých místech až na 0,5 cm (tj. 2,5m).

Pokud jde o závěr žalovaného o tom, že „*v místě umístění 4 ks kovových tyčí je viditelné zúžení komunikace“*, tato skutečnost nic nevypovídá o tom, kde se v místě umístění „*2 kovových tyčí v černobílém pruhovaném provedení“* nachází „*vozovka“*, „*dopravním ostrůvek“* nebo „*krajnice“* veřejně přístupné komunikace. Jedná se o pouhou domněnku správního orgánu, která není podložena žádným relevantním zjištěním na místě samém.

V tomto smyslu je vhodné poukázat na závěr prvoinstančního orgánu, který ve vztahu k důkazu navrhovaného žalobci v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „*Geodet provedl pouze zaměření viditelných okrajů zpevněného povrchu a neposuzoval, zda pozemní komunikace prorůstá nebo je zakrytá vegetací ze sousedních pozemků. Z toho logicky vyplývá, že zaměření viditelného zpevněného povrchu v návrhu GP neodpovídá skutečné šíři vystavěné komunikace. Je rovněž nutné zdůraznit, že při zaměřování zpevněného povrchu nepoužil žádné technologické postupy - vrty, sondy, apod., které jsou pro určení šíře zpevněného povrchu podle názoru silničního správního úřadu nezbytné“*. Prvoinstanční orgán dále uvedl: „*Další otázky: ...začátek citace:... „Zda účelem zaměření bylo určení, kde se nachází pozemní komunikace a jaké má rozměry a zda trubky jsou umístěné v komunikaci?“ ...konec citace... Geodet uvedl, že to nebylo jeho zadáním. Dle jeho názoru to tak asi ani nejde, nejprve by se musela pozemní*

komunikace vytyčit podle projektu, potom by musel někdo posoudit, zda se tam komunikace skutečně nachází a pak by následovalo asi skutečné zaměření. Na dotaz, zda je jmenovaný v rámci jeho kvalifikace odborníkem na pozemní komunikace, jejich výstavbu, konstrukce a jestli je schopen je posuzovat, co se týče rozměrů apod., odpověděl Ing J., že tomu tak není“.

Ač na základě těchto skutečností bylo správním orgánům zřejmé, co je třeba učinit pro zjištění skutkového stavu na místě samém, nic z toho učiněno nebylo. Slovy prvoinstančního orgánu nebyly použity *„žádné technologické postupy - vrty, sondy, apod., které jsou pro určení šíře zpevněného povrchu podle názoru silničního správního úřadu nezbytné“*. Namísto toho se správní orgány spokojily s prostou domněnkou, že *„2 kovové tyče v černobílém pruhovaném provedení“* jsou pevnou překážkou.

Přitom podle § 3 správního řádu je povinností správních orgánů postupovat, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Břemeno důkazní tak leží na správních orgánech. Byly to správní orgány, které dospěly k závěru, že se v případě *„2 kovových tyčí v černobílém pruhovaném provedení“* jedná o pevnou překážku, proto bylo jejich povinností pro tento závěr obstatat relevantní důkazy. Prostá domněnka důkazem není, neboť skutečný stav na místě samém může být jiný.

Pokud jde o závěr žalovaného o tom, že *„na základě projektové dokumentace byla vystavěna a zkolaudována pozemní komunikace o šířce 3,5 m“*, ani tento závěr nemá oporu v provedeném dokazování.

Jak již bylo uvedeno shora, z listiny označené slovy „Situace 1:500“ nevyplývá, že by komunikace měla ve všech svých místech šířku 3,5m. Tento údaj je uveden jen v prostoru od zpevněné plochy k ocelové závoři. V některých dalších místech se šířka zužuje až na 2,5m.

Bez ohledu na tento závěr je nezbytné uvést, že projektová dokumentace není dokumentací skutečného provedení stavby. V kolaudačním rozhodnutí ze dne 3.8.1998 navíc bylo výslovně uvedeno: *„Při provádění stavby došlo ke změnám oproti projektové dokumentaci ověřené ve stavebním řízení. Tyto změny byly zakresleny v projektové dokumentaci, která byla předložena při kolaudačním řízení. Zjištěné nedostatky nebrání řádnému a nerušenému užívání stavby, a proto bylo užívání stavby povoleno ještě před jejich odstraněním“*. S ohledem na to, že změny nejsou nijak specifikovány, není vůbec zřejmé, že stavba byla provedena tak, jak bylo uvedeno v projektové dokumentaci pro stavební řízení. Tato dokumentace tak neskýtá relevantní podklad pro skutečný stav na místě samém.

VII.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

Soud neprovedl žádný z žalobci navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto jim soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu v celkové výši 6.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobců, jménem žalobců podal žalobu a repliku. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Advokát činil společné úkony při zastupování dvou osob, a proto mu náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Za tři úkony právní služby při dvou žalobcích tak činí odměna advokáta částku ve výši 14.880 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobců je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 3.313,80 Kč, tj. zaokrouhleně 3.314 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 25.094 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 26. května 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová